

пи в с. Средногорци (Топоклу), с. Влахово (община гр. Устово), с. Полковник Серафимово (Аламидере), с. Смилян, Смолянско, с. Бял извор, Ардинско и др. Ако кандидатът за женитба и тук не може да си намери другар насочва чувства и внимание към местното българо-мохамеданско население. Но момъкът тук среща сериозна съпротива. Фанатизмът и предразсъдъкът в продължение на много столетия са направили своето. Българите мохамедани в Мадан и близките родопски села, колкото и дружелюбно да са живели и живеят с вековните си съжителители по деди и прадеди, не искат в никой случай да се сродяват с тях. Много рядко млада и хубава девойка българка мохамеданка да се съгласи да вземе момък агуптин.⁶⁷

Това бягство на българите мохамедани от смесени бракове и семейства с роми има за основа две съществени предпоставки. Преди всичко, българите мохамедани като цяло са запазили българското си етническо съзнание и самосъзнание, знаят корена си, говорят чист български език, съхраняват много обреди и традиции от българско-християнската си обредност и култура. Затова и когато търсят брачен партньор или партньорка извън своята религиозна среда те се насочват най-вече към събратята си българи (християни и нерелигиозни). Едва след това у тях фигурира съзнанието и чувството, че са “правоверни” от по-висш порядък спрямо циганите мюсюлмани, за да създават с техни представители смесени бракове и семейства. (В случая аз елиминирам факта, че и турчеещите се българи мохамедани също избягват смесени бракове и семейства с цигани мюсюлмани.)

Казаното е своеобразен неписан закон за българите мохамедани, когато те са компактна маса. Когато обаче отделни българи мохамедани формират малки групи от местното население, живеят дисперсно и особено пък смесено с останалото немюсюлманско население, те допускат (макар също крайно рядко) връзки с роми, в това число и на равнището на тяхната брачно-семейна реализация. Такива са някои случаи с т. нар. “були” в Ловешко, поставени в деликатно

⁶⁷ А. Примовски. Цит. съч., с. 254-255.